

gen, dog saaledes, at der forbeholdes den fideicommissariske Familie dens personlige Titale til vedkommende Fideicommissbesidder ved Domstolene, hvis den meente, at den var prægraveret. — Skøndt jeg har udtalt mig temmelig stærkt mod det hele Forslag, saa vil jeg dog, hvis det kommer ud, ledsage det med mine gode Ønsker om, at det maa blive til Held for Landet, og at Ingen nogen Tid skal fortryde at have givet det sin Stemme.

Tesperen: Jeg har ingen Betænkelighed ved at stemme for den nu foreliggende Lov, naar jeg betragter denne i og for sig, og naar jeg gaaer ud fra, at den ikke skal bruges til Andet, end det, som Titelen antyder; men det er netop, fordi jeg frygter, at der vil blive gjort anden Brug deraf, at jeg har tilladt mig at tage Ordet, idet jeg haaber, at den ærede Indenrigsminister vil, af hvad jeg ytrer, tage Anledning til at udtale sig med Bestemthed. Det er, mine Herrer! nu lidt over to Aar siden, at Ministeriet fremstillede det som en Hovedopgave for sig at tilveiebringe en Ordning af Landbosforholdene, og navnlig en saadan, hvorved de bestaaende Fæsteforhold kunde afløses mod retfærdigt og billigt Vederlag. To Aar ere, som sagt, hengaaede, uden at man imidlertid har mærket, at vedkommende Minister, jeg mener den nuværende Indenrigsminister, alvorligt har beskæftiget sig med denne; thi det er bekendt, at den forrige Indenrigsminister allerede havde udarbejdet en Plan for, hvorledes han formeenste, at man burde gaae frem, og Landbosbefolkningens Tillid er altsaa bleven sat paa en temmelig lang Prøve, og har den alligevel bevaret sin Tillid til det nuværende Ministerium, saa er det, tør jeg paastaae, netop fordi den har troet, at Ministeriet ikke havde glemt disse bestemte Løfter (Hør!), men holdt sig disse daglig for Øie og ikke vilde lade lange vente paa sig med Opfyldelsen deraf (Hør!). Nu har jeg imidlertid nogen Frygt for, at, hvis nuværende Lov kommer ud, den hoitagtede Indenrigsminister da deraf mulig vilde tage en Anledning, en Undskyldning, eller, som jeg ligefrem vil kalde det, et Paaskud, for sig selv eller Andre til at sige: ja, lad os nu see det an i nogen Tid, lad os fornemme, hvilken Virkning denne Lov

om de store betydelige Lehnsgodser vil have, lad os see, om Fæstegodsset ikke nu kan gaae frivilligt over til Selveiendom, saa at vi altsaa ikke behøve at komme med en tvungende Lov herom. Derfom nuværende Lov skulde føre til dette Resultat, dersom den skulde bevirke, at den almindelige Lov om Afløsningen af alt Fæstegods blot blev udsat en eneste Dag længere, end det ellers vilde være skeet, saa vil jeg sige, at nuværende Lov har gjort mere Skade, end den har gjort Gavn (Ja!), og jeg vil ikke være med at bidrage til at give Ministeriet nogen som helst saadan Undskyldning for et eneste Dieblit at opsætte Opfyldelsen af de hellige Forpligtelser, som det for mere end to Aar siden har paataget sig (Hør!) og hvilke Forpligtelser den nuværende Indenrigsminister har arvet efter sin Forgænger; thi han vidste, paa hvilke Vilkaar han indtraadte i Ministeriet, og dersom han ikke troede at kunne eller at burde opfylde dem, saa burde han ikke have tiltraadt den Plads han beklæder (Hør!).

Indenrigsministeren: Da i Novbr. 1848 Spørgsmaalet om Landboreformerne var for, blev der fra flere Sider talt i en Retning, som vel syntes at være den samme, men igjennem de forskellige Udtryk gif dog ganske forskellige Anskuelse. Der blev saaledes fremhævet Nødvendigheden af, at gjøre al Jord her i Landet fri og ligeberettiget, der blev fremhævet Nødvendigheden af at befrie den for trykkelige Byrde og bringe den, om muligt, i en raskere Omsætning; der blev derhos stærkt fremhævet Fordelen ved Selveiendom og Nødvendigheden af at arbejde for dens Fremme. Opfatter man disse forskellige Udtryk efter Ordernes Betydning, saa maatte de føre til en Plan, som gaaer ud paa, at overføre Massen af Landets Fæstegods, Proprieteten deraf, den virkelige Eiendomsret, den uindskrænkede frie og lige Eiendomsret over Jorden til de nuværende Eiere, til Godseierne, og til at løse Eiendommene fra alle Baand og navnlig fra Fæstebaandet. Det var imidlertid meget langt fra, at denne Anskuelse blev uimodsaagt her i Salen; der hævede sig andre Stemmer, der hævede sig Stemmer, som lode for, at det ikke havde noget Gasterk med at løse Fæstebaandet og overgive Eiendommene til fri uindskræn-